

huizen op te zoeken. Zij bezochten echter ook gevangenen, ondersteunden de zieken, gaven raad aan bedroefden, enz. Deze Diaconessen verspreidden zich wijd en zijd over de provincies van Klein-Azië, Syrië, Rome en zelfs door geheel Spanje, Italië, Gallië en Ierland. De brieven van Chrysostomos, die van 398 tot 407 bisschop van Constantinopel was, deelen veel belangrijks mede over de functie dezer Diaconessen. Een van de beroemde personen van dien tijd was Olympia. Zij was de vrouw van den prefect van Constantinopel, werd op 18-jarigen leeftijd weduwe en toen zij 20 jaar oud was tot diacones gewijd. Den tijd, gedurende welken Olympia in Constantinopel werkte, heeft men beschouwd als het hoogtepunt van het werk der Diaconessen in het Oosten.

Later kwam de ziekenverpleging onder den invloed van de geestelijkheid der Katholieke kerk meer en meer in handen van bepaalde geestelijke orden, wier leden daartoe apart geordend werden, zoodat de oorsprong dezer verplegingsorden teruggevonden kan worden in de derde eeuw na Chr. Toch zijn de Diaconessen niet geheel ondergegaan in de geestelijke orden. Deze werksters toch der vroegste Christelijke kerk hebben niet onwaarschijnlijk den grondslag gelegd voor het verpleegstersberoep en alle eeuwen door heeft vele dienende en werkende vrouwen het ideaal der Diaconessen van de jongste oudheid voor oogen gestaan. Het is zelfs niet onwaarschijnlijk, dat dit mede den stoot gegeven heeft aan de herleving van het werk der Diaconessen in Kaiserswerth, dat van Miss Nightingale, de pionierster der Engelsche ziekenverpleging van den modernen tijd en zoo krachtig de opwekking van de moderne ziekenverpleging heeft bevorderd.

In de eerste eeuwen na Chr. verzorgden de diakenen en diaconessen niet alleen degenen, die in nood verkeerden, maar wanneer het noodig was brachten zij hen ook in eigen huis onder, om ze daar te verzorgen. De bisschoppen hielden soms open huis; rijken en barmhartige leden van de gemeente volgden dit voorbeeld. Dit was de eenvoudige en oorspronkelijke vorm van de moderne hospitalen. Men noemde deze huizen diaconia's. Hiervan had Rome er in de negende eeuw nog 24 en enkele daarvan zijn nog tot in de 19de eeuw blijven bestaan, zonder den naam van de kerk, waarmede zij oorspronkelijk verbonden waren. Allerlei wijzigingen werden echter langzamerhand aangebracht. De gemeenten begonnen namelijk te groeien en nu werden